

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Małgorzata Roleder
Sędziowie	sędzia WSA Marek Leszczyński (spr.), sędzia NSA Anna Sobolewska-Nazarczyk
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Marta Marczuk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 7 grudnia 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Podlaskiego
na uchwałę Rady Gminy Suwałki
z dnia 28 marca 2017 r., nr XXIX/245/17
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części, tj. w zakresie obejmującym:
  - § 7 ust. 1 pkt 6, § 14 ust. 1 we fragmencie „23 MW” i we fragmencie „26 U”, § 18 ust. 1 we fragmencie „MW”, § 28, § 30 ust. 1 we fragmencie „26 U (o powierzchni około 1,01 ha)”, § 30 ust. 2 pkt 6 we fragmencie „26 U”,
  - załącznik nr 1 do uchwały: tereny wydzielone na rysunku planu liniami rozgraniczającymi i oznaczone numerami porządkowymi i symbolami literowymi 26 U, 21 MW, 22 MW, 23 MW i 24 MW;
2. oddala skargę w pozostałej części.

Wyrok z dnia 7.12.2017... sygn. akt II SA/Bk 731/17
Postanowienie

jest prawomocny(e) od dnia 9.02.2018

podpis sędziego/referendarza sądowego

WSA/wyr.1 – sentencja wyroku

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Zm. składowa sekretariatu
Wydział II
12.12.2017

UZASADNIENIE

W dniu 28 marca 2017 r. Rada Gminy Suwałki podjęła uchwałę Nr XXIX/245/17 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Zielone Kamedulskie w gminie Suwałki, obejmującego obszar o powierzchni około 115 ha, w tym drogę wewnętrzną oznaczoną symbolem 10KDW oraz obszary przylegające do tej drogi i oznaczone symbolami 26U, 21MW, 22MW, 23MW i 24 MW.

Wojewoda Podlaski wniósł, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, skargę na przedmiotową uchwałę Rady Gminy Suwałki, zarzucając jej rażące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1073; dalej: „u.p.z.p.”) oraz § 4 pkt 6 i § 7 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587; dalej: „rozporządzenie”) polegające na niewyznaczeniu w uchwale oraz jej załączniku graficznym (stanowiącym załącznik nr 1 do przedmiotowej uchwały) nieprzekraczalnych linii zabudowy dla drogi 10KDW na terenach 26U, 21 MW, 22MW, 23 MW i 24MW.

Wskazując na powyższe naruszenia prawa, w myśl art. 147 § 1 p.p.s.a. wniósł o:

- 1) stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały Nr XXIX/245/17 Rady Gminy Suwałki z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Zielone Kamedulskie w gminie Suwałki w całości,
- 2) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych prawem.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że z przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynika obowiązek wyznaczenia linii zabudowy, którego obligatoryjność znajduje swoje uzasadnienie również w § 4 pkt 6 i § 7 pkt 8 rozporządzenia. Powołał się przy tym na wyrok NSA z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1353/14, oraz na wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3140/13.

Dalej wyjaśnił, że zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Brak zaś obligatoryjnego elementu planu, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., jest naruszeniem zasad sporządzania planu, co skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały.

W przedmiotowej uchwale, zdaniem organu, nie wyznaczono linii zabudowy dla drogi 10KDW na terenach 26U, 21 MW, 22MW, 23 MW i 24MW, brakuje więc obligatoryjnego elementu, który decydująco wpływa na kształtowanie ładu przestrzennego. Organ stanowiący nie uwzględnił wszystkich obowiązkowych elementów jakie powinien zawierać miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Suwałki wniosła o jej oddalenie, ewentualne, z ostrożności procesowej, w przypadku zachodzenia podstaw do stwierdzenia nieważności części uchwały Nr XXIX/245/17 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Zielone Kamedulskie w gminie Suwałki (Dz. Urz. Woj. Podlaskiego z 2017 r. poz. 1534), zwaną mpzp, w oparciu o kryterium istotnego naruszenia prawa, wniosła o:

- uwzględnienie skargi w części poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonego mpzp w zakresie obejmującym § 7 ust. 1 pkt 6, § 14 ust. 1 we fragmencie „23MW,” i we fragmencie „26U,” § 18 ust. 1 we fragmencie „MW,” § 28, § 30 ust. 1 we fragmencie „26U (o powierzchni około 1,01 ha),” § 30 ust. 2 pkt 6 we fragmencie „26U”, załącznik nr 1 do mpzp: tereny wydzielone na rysunku planu liniami rozgraniczającymi i oznaczone numerami porządkowymi i symbolami literowymi 26U, 21MW, 22MW, 23MW i 24MW, oraz
- oddalenie skargi w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę organ wyjaśnił, że niezasadny jest zarzut

naruszenia art. 15 ust. 2 u.p.z.p., gdyż droga oznaczona w planie symbolem 10KDW jest drogą wewnętrzną a nie drogą publiczną. Przepis art. 43 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1440; dalej: „u.d.p.”), reguluje odległości, w jakich należy sytuować obiekty budowlane od zewnętrznej krawędzi jezdni dla poszczególnych kategorii dróg publicznych. Tymczasem wymagań tych nie stosuje się do dróg wewnętrznych. Bezwzględny wymóg określenia linii zabudowy

dotyczy jedynie terenów przylegających do dróg publicznych, w innych przypadkach obowiązek ten będzie miał charakter względny.

Dalej organ wyjaśnił, że ustalenie linii zabudowy wiąże się z wyznaczeniem strefy z zakazem zabudowy, czyli strefy w której w sposób maksymalny i nieodwracalny ograniczona zostanie możliwość zagospodarowania terenów, głównie prywatnych. Ustalenie natomiast linii zabudowy od drogi wewnętrznej 10KDW nie jest niezbędne i konieczne. Tereny MW stanowią grunty zabudowane budynkami mieszkalnymi wraz z uzupełniającą zabudową gospodarczą i garażową i nie stanowią terenów, na których planowane są inwestycje związane z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym. Nie zachodzą względy szczególne, dla których wyznaczenie w mpzp nieprzekraczalnych linii zabudowy dla drogi wewnętrznej 10KDW byłoby zasadne i obowiązkowe.

Jako niezasadny organ uznał również zarzut naruszenia § 4 pkt 6 oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia. Linie rozgraniczające w planie określono dla terenów przylegających do dróg publicznych. Wyznaczenie takich linii dla terenów przylegających do drogi wewnętrznej 10KDW jako ograniczenie, nie pozostawałoby w racjonalnej i odpowiedniej proporcji dla osiągnięcia celów, dla których byłyby ustanowione.

W ocenie organu uchwałodawczego, jako całkowicie niezasadny należy ocenić wniosek skarżącego o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Stąd też, gdyby Sąd uznał, że w uchwale winno być wskazanie linii zabudowy dla terenów przylegających do drogi wewnętrznej 10KDW, to stwierdzenie nieważności planu miejscowego winno odnosić się tylko do tej jego części. Zapisy przedmiotowej uchwały jednoznacznie umożliwiają precyzyjne określenie ewentualnych kwestionowanych terenów: 26U, 21MW, 22 MW, 23MW i 24 MW.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku zważył, co następuje.

Skarga zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1066) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1369; dalej: „p.p.s.a.”) sąd administracyjny sprawuje kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, stosując

środki przewidziane w ustawie. Na mocy art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Natomiast stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach sprawy, nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Przedmiotem oceny zgodności z prawem w rozpoznawanej sprawie jest uchwała Rady Gminy Suwałki z dnia 28 marca 2017 r., Nr XXIX/245/17, w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Zielone Kamedulskie w gminie Suwałki. Plan obejmuje obszar o powierzchni około 115 ha, w tym drogę wewnętrzną stanowiącą własność Gminy Suwałki, oznaczoną symbolem 10KDW oraz obszary przylegające do tej drogi, które są oznaczone symbolami 26U, 21MW, 22MW, 23MW i 24 MW. Uchwała ta została zaskarżona przez Wojewodę Podlaskiego na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm., dalej: „u.s.g.”).

Na samym początku podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 40 ust. 1 u.s.g., na podstawie upoważnień ustawowych, gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy. Przepis art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obowiązujący w dacie uchwalania planu (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1073; dalej: u.p.z.p.) stanowi zaś, że plan miejscowy jest powszechnie obowiązującym aktem prawa miejscowego. Zgodnie natomiast z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

W doktrynie przyjmuje się, że tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmują organy w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego. W pierwszej kolejności będzie to podjęcie przez radę gminy uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 14 ust. 1 u.p.z.p.), następnie czynności określone w art. 17 u.p.z.p., a na koniec podjęcie uchwały o uchwaleniu planu wraz z rozstrzygnięciem o sposobie rozpatrzenia uwag (art. 20 ust. 1 u.p.z.p.). Zauważenia jednak wymaga, że w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. mowa jest o istotnym naruszeniu trybu postępowania, przez

które należy rozumieć takie naruszenie trybu, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, w której przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. Istotne naruszenie trybu postępowania ma miejsce również wtedy, gdy organy planistyczne naruszają formalne prawa określonych w ustawie podmiotów, nawet jeśli merytoryczna treść ustaleń planu jest zdeterminowana innymi okolicznościami, np. uregulowaniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Jeśli zaś chodzi o zasady sporządzania planu miejscowego w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p., to są to wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy, a więc dotyczą one problematyki merytorycznej, związanej ze sporządzeniem planu. Zaliczyć do nich należy zawartość aktu planistycznego (część tekstową i graficzną, prognozę oddziaływania na środowisko – art. 15 ust. 1 u.p.z.p., art. 17 pkt 4 u.p.z.p., art. 20 ust. 1 u.p.z.p.), przedmiot (art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p.) i standardy dokumentacji planistycznej w postaci materiałów planistycznych, skali opracowań kartograficznych, stosownych oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposobów dokumentowania prac planistycznych (przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587). Nie każde jednak naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Naruszenie takie musi zostać ocenione jako istotne, czyli takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad sporządzania planu miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt II OSK 2003/17).

Naruszenie natomiast właściwości organów w zakresie sporządzania planu miejscowego, w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p., polega na wkroczeniu organu sporządzającego projekt planu w kompetencje organu stanowiącego. W sprawie niniejszej, co wymaga podkreślenia, działanie takie nie miało miejsca.

Przechodząc do oceny prawidłowości trybu sporządzania kwestionowanego planu, w ocenie Sądu stwierdzić trzeba, że organ nie naruszył w sposób istotny trybu

sporządzenia przedmiotowego planu miejscowego. Brak jest w tej mierze stosownego zarzutu, a Sąd z urzędu także nie dostrzega takiego naruszenia.

Jeśli zaś chodzi o zarzut dotyczący istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu, tj. naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt oraz § 7 pkt 8 rozporządzenia, to w ocenie Sądu jest on zasadny.

W art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. uregulowano, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Z kolei w § 4 ust. 6 rozporządzenia ustalono wymóg dotyczący stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego w postaci m.in. określenia linii zabudowy. Również § 7 ust. 8 rozporządzenia stanowi, że projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać linie zabudowy oraz oznaczenia elementów zagospodarowania przestrzennego terenu.

W orzecznictwie sądowym zgodnie się przyjmuje, że art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu (zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu), przy czym można do tego użyć takiego parametru kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, jak linia zabudowy. Przy jej pomocy w planie miejscowym określa się granicę, której zabudowa nie może przekroczyć (linia zabudowy nieprzekraczalna) albo ustala się miejsce, w którym zabudowa (dokładnie jedna z jej ścian) ma się znaleźć (linia zabudowy obowiązująca). To czy lokalny normodawca użyje linii zabudowy nieprzekraczalnej, czy obowiązującej pozostawiono jego uznaniu. (por. wyrok NSA z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1343/12). Zauważenia przy tym wymaga, że wykreślając linie zabudowy organ planistyczny decyduje o granicy, do której zabudowa może sięgać. Ustala więc, w ramach przyznanego mu ustawą władztwa, pewien określony porządek w urządzeniu przestrzeni, ingerując przy tym niewątpliwie

w prawa właścicieli do swobodnego zagospodarowania nieruchomości. Tego uprawnienia organ planistyczny nie może przekazać innemu podmiotowi, bo nie ma ku temu żadnej podstawy prawnej (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt II SA/Kr 748/17).

W stanie faktycznym niniejszej sprawy mamy do czynienia z sytuacją, że na obszarze objętym przedmiotowym planem znajdują się trzy drogi wewnętrzne, tj. 9KDW, 10KDW i 11 KDW. Na terenach przylegających do drogi wewnętrznej 9 KDW i 11 KDW wprowadzono nieprzekraczalne linie zabudowy, chociaż tereny te są określone symbolami 30U i 25MN (31U) w przypadku drogi 9KDW i symbolami 17RM, 18 RM i 34 PG w przypadku drogi 11KDW, a zatem są to tereny o przeznaczeniu zabudowy zagrodowej, usługowej, górniczej i zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. W przypadku natomiast drogi wewnętrznej 10KDW, przylegające do niej tereny mają przeznaczenie zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej (w pięciu przypadkach), oraz usługowe (w jednym przypadku).

Jak z powyższego zatem widać, wszelkie argumenty organu uchwałodawczego, że w planie miejscowym nie określa się nieprzekraczalnych linii zabudowy dla terenów przyległych do dróg wewnętrznych, są całkowicie nieprzekonujące zważywszy na fakt, że przedmiotowy plan takie linie dla dwóch dróg wewnętrznych wprowadza. Zresztą możliwość a nawet potrzebę określania takich linii dopuszczono już wcześniej w judykaturze (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/Go 895/14 oraz wyrok NSA z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt II OSK 1618/15).

W ocenie niniejszego składu orzekającego należy stwierdzić, że organ uchwałodawczy w swojej argumentacji jest niekonsekwentny. Skoro wprowadził linie nieprzekraczalnej zabudowy dla terenów, na których zabudowa – patrząc z punktu widzenia charakteru przeznaczenia danych terenów – będzie mało intensywna, to przede wszystkim winien wprowadzić takie linie dla terenów, które ze swej natury będą zabudowane intensywnie – chodzi o tereny zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej. Z rysunku planu widać bowiem, że do znacznej części obszarów terenów określonych jako 23MN i 24MN oraz całkowicie do terenów 21MW i 22 MW, a także terenu 26U, dostęp będzie tylko z drogi wewnętrznej 10KDW. Łączy ona dwie drogi publiczne oznaczone symbolami 5KDL i 1KDS i stanowi główną i zarazem jedyną arterię dojazdową do szeregu nieruchomości już zabudowanych oraz jeszcze

niezabudowanych (patrz § 30 ust. 3 pkt 4 lit. c planu). Dodatkowo droga publiczna o symbolu 1KDS ma się przekształcić w drogę ekspresową S61 (patrz § 40 ust. 1 pkt 3 planu), a zatem przedmiotowa droga wewnętrzna będzie połączona w przyszłości z drogą ekspresową. Powyższe oznacza, że droga wewnętrzna 10KDW wchodzi w skład systemu komunikacji dla znacznego obszaru z tego względu, że poprzez teren tej drogi umożliwiony jest dostęp do zewnętrznego układu komunikacji drogowej (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II SAWr 179/16). Brak zatem wprowadzenia nieprzekraczalnej linii zabudowy terenów przyległych do tej drogi spowoduje, że powstanie tam chaos komunikacyjny. Przy założeniu, że szerokość tej drogi wynosi nie mniej niż 6 m (§ 40 ust. 2 pkt 1 planu), a w granicach pasa drogowego ma być zrealizowana nawierzchnia jezdna w ramach ciągów pieszo-jezdnych, infrastruktura techniczna i uzbrojenie techniczne, to taka droga nie będzie w stanie odbierać ruchu z terenów przylegających zabudowanych zabudową mieszkaniową wielorodzinną. Brak określenia w planie linii dopuszczalnej zabudowy chaos taki tylko pogłębi, gdyż zabudowa, która powstanie na tych terenach może uniemożliwić w przyszłości poszerzenie tej drogi i dopasowanie jej do zaistniałych potrzeb. Innej zaś drogi publicznej, jak wynika z uchwały, dla obsługi komunikacyjnej tych terenów, nie przewidziano.

W tym miejscu zauważenia wymaga, że Radzie Gminy Suwałki przysługiwało władztwo planistyczne i mogła ona w przedmiotowej uchwale uregulować omawianą materię zgodnie ze swoją wolą. Jednakże podkreślić trzeba, że dla legalności takiej regulacji wymagane jest wykazanie, że Gmina stanowiąc w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego o przeznaczeniu terenu i sposobie jego zagospodarowania nie nadużyła władztwa planistycznego. Powinno to nastąpić w uzasadnieniu uchwały w sprawie miejscowego planu, wyjaśniającym przestanki, którymi Gmina kierowała się przyjmując konkretne rozwiązania planistyczne. Uzasadnienie uchwały winno zawierać argumentację pozwalającą uznać, że Gmina dołożyła należytej staranności w przestrzeganiu zasad obowiązujących przy podejmowaniu działań planistycznych, w tym rozważyła inne warianty zrealizowania zamierzenia planistycznego w ramach przyjętej koncepcji, albo że przyjęte rozwiązanie planistyczne jest jedynym możliwym w danych warunkach.

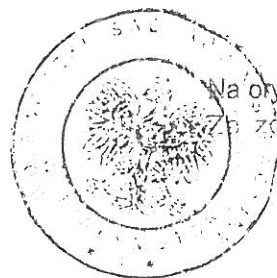
Tymczasem analizując uzasadnienie uchwały (nota bene złożone dopiero na rozprawie) dojść należy do wniosku, że brak tam jest jakichkolwiek argumentów na

temat zasadności przyjętego rozwiązania w zakresie braku określenia linii zabudowy dla obszarów przylegających do drogi wewnętrznej 10KDW. Uniemożliwia to kontrolę sądową w zakresie prawidłowości przyjętych przez organ rozwiązań.

Reasumując, powyższe naruszenia stanowią w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, które powodują nieważność uchwały Rady Gminy Suwałki, ale tylko w części.

Ma rację organ uchwałodawczy, że wspomniane naruszenia nie dają podstawy do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Przed wszystkim powierzchnia drogi 10KDW i powierzchnia przylegających do niego terenów stanowią znikomy procent powierzchni, której dotyczy przedmiotowy plan miejscowy. Ponadto zarówno postanowienia uchwały w części tekstowej, jak i w części graficznej, odnoszące się do terenów przyległych do przedmiotowej drogi wewnętrznej 10KDW, są na tyle precyzyjne, że wystarczającym jest stwierdzenie nieważności uchwały w części, tj. w zakresie obejmującym: - § 7 ust. 1 pkt 6, § 14 ust. 1 we fragmencie „23 MW” i we fragmencie „26 U”, § 18 ust. 1 we fragmencie „MW”, § 28, § 30 ust. 1 we fragmencie „26 IJ (o powierzchni około 1,01 ha)”, § 30 ust. 2 pkt 6 we fragmencie „26 U”, - załącznik nr 1 do uchwały: tereny wydzielone na rysunku planu liniami rozgraniczającymi i oznaczone numerami porządkowymi i symbolami literowymi 26 U, 21 MW, 22 MW, 23 MW i 24 MW. W związku z powyższym w pozostałej części skarga podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 147 § 1 p.p.s.a., należało orzec jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem
sekretarz sądowy

Katarzyna Derewońko